

Sv. Alberta draudzes ziņas

2023. gada Gavēnis * Nr. 137

Miers un Labums!

Gavēnis ir laiks, kad daudzi mūsu draudzē mēģinās atsacīties no sliktiem ieradumiem, netikumiem un arī grēkiem, lai tuvotos Dievam un tādā veidā piedzīvotu Viņa beznosacījuma mīlestību un piedošanu. Vismaz manā dzīvē tas tā notiek – mēģinu, pūlos, lai kaut ko sevī mainītu un būtu labāks, lai arī maz ko sasniedzu. Tomēr Dievs ir pirmais, kas mani aicina un gaida, un dāvā piedošanu, pirms to vēl lūdzu. Mans uzdevums ir satvert neredzamo un noslēpumaino Dievu, kas ir nācis man pretī un sācis savu pestīšanas vēsturi.

Pirmajā Gavēņa svētdienā mēs dzirdam par diviem dialogiem – sievietei ar čūsku un Jēzum kārdināšanas laikā ar sātanu. Pirmajā sarunā cilvēks it kā aizstāv Dievu un viņa nolikto likumu, bet tāpat ietic arī ļaunā meliem, kas turpina skanēt līdz šim laikam: **“Jūs nemirsiet vis. Bet Dievs zina, ka tajā dienā, kad jūs no tā ēdīsiet, jums atvērsies**

acis un jūs būsiat līdzīgi Dievam, pazīdami labu un ļaunu". Kā tas skan mūsu apziņā? - Dievs tevi ierobežo, ja Viņš kaut ko aizliedz, tātad līdz galam tevi nemīl. Dievs tad ir tiesnesis, soģis un Viņš tikai gaida, lai kāds pakristu un tad to nabagu pārmācīs - tāda ļaunā iedvesmota Dieva karikatūra. Ļaunais arī šodien piedāvā cilvēkam dažādas atrakcijas, izklaides un laika zaudēšanu, bet arī ļoti daudz negatīvās informācijas un tiesāšanas veidus (*tu zināsi, kas ir labs un ļauns*). Vīrietis un sieviete, gribēdami kļūt kā Dievs, - būt autonomi, beigās kļuva ļoti nabagi, kaili, bailīgi un neuzticīgi. Dievs arī šodien, pārbaudot katra cilvēka brīvību, paklausību, spēju vai nespēju mīlēt, pieļauj to, ka cilvēks maldās, grēko un beigās, ja nepretojas ļaunajam, var visu ienīst. Tas ir mūsu lāsts - tāda kā nolemtība, bet tas var būt arī daudziem par ceļa sākumu, lai ieklausītos Patiesībā, to meklētu un pazītu, kā īsto un vienīgo laimes Avotu. Dievs, mūsu visu Tēvs, mūs neatstāja. Ja kāds atstāja Viņu un Viņa mīlestību, tie bijām mēs.

Otrajā dialogā starp Jēzu un sātanu, kurā Viņš piekrīt būt kārdināts, mēs redzam to, kas notiek mūsu dzīvē un sevišķi, kam jāpievēršas Gavēņa laikā. Ja tu, brāli vai māsa, **esi atklājis, ka neesi dievs, esi mirstīgs/a un kā dāvana no patiesā Dieva tev ir iedots laiks, tava dzīve, attiecības un manta, tad var sākties arī atgriešanās.** Tu tiec kārdināts, bet arī Jēzus - Dieva Dēls un Cilvēka dēls - tika kārdināts. Viņš, esot tuksnesī un gavējot, tur tikās ar sātanu un viņa viltīgajiem kārdinājumiem. Jēzus, būdams solidārs ar mūsu vājo cilvēcisko dabu, uzvarēja šajā dialogā ar sātanu nevis ar dūrēm vai dievišķo pārspēku, bet kā patiess cilvēks ar Dieva Vārda palīdzību. Viņš uzvarēja šo kārdinājumu: **būt nodrošinātam, apmierinātam, piepildītam.** Tas nenozīmē, ka cilvēks nedrīkst būt tādā stāvoklī, bet gan to, ka nedrīkst būt tāds bez Dieva. Jēzus uzvarēja kārdinājumu: būt savā glābšanas misijā kā uzvarētājam ar spektakulāriem līdzekļiem, ar viltus reklāmu, kurā nav Tēva mīlestības. Un tas nozīmē - pieņem savu vēsturi bez viltus un bez meliem. Tāpat Jēzus uzvarēja kārdinājumu būt par valdnieku, bet bez Tēva gribas izpildīšanas. Jēzus savas dzīves laikā, būdams Dievs varēja būt arī paties Valdnieks, izvēlējās būt kalps visiem. Dievs taču arī mums uzticējies šo pasauli - vietu, kurā cilvēkam ir dota zināma valdīšana. Kā es izvēlos valdīt pār sevi vai citiem?

Arī mums var noderēt daži jautājumi šajā Lielā Gavēņa laikā. Kāds ir tavš dialogs ar šo pasauli un kā tu atbildi uz tās kārdinājumiem? Kā tu sarunāties ar Dievu - kā ar mīlošu Tēvu, kā tiesnesi vai vēl kā savādāk? Kāda ir tava attieksme pret naudu, varu un izklaidi?

pr. Krišjānis

Pāvesta Franciska vēstījums 2023. gada Lielajam gavēnim: Gavēņa askēze, sinodālais ceļš

Dārgie brāļi un māsas!

Kunga pārveidošanās epizodes atainojums Mateja, Marka un Lūkas evaņģēlijā ir līdzīgs. Šajā notikumā redzam Kunga reakciju uz mācekļu izrādīto neizpratni attiecībā uz Viņu. Īsi pirms tam bija radušās nopietnas domstarpības starp Mācītāju un Sīmani Pēteri, kurš, apliecinājis ticību Jēzum kā Kristum un Dieva Dēlam, noraidīja Viņa vēstījumu par ciešanām un krusta nāvi. Jēzus viņam stingri aizrādīja: “Atkāpies no Manis, sātan! Tu esi man par apgrēcību, jo tu nedomā to, kas ir Dieva, bet kas cilvēcis” (Mt 16, 23), bet “pēc sešām dienām Jēzus ņēma Pēteri un Jēkabu, tā brāļi Jāni un uzveda viņus savrup augstā kalnā” (Mt 17, 1).

Evaņģēlija fragments par pārveidošanos tiek pasludināts ik gadus Lielā gavēņa otrajā svētdienā. Tik tiešām šajā liturģiskajā laikā Kungs mūs paņem sev līdzī un aizved savrup. Pat ja mūsu ikdienas pienākumi prasa palikt ierastajā vidē, nereti pieredzot vienveidīgu un dažkārt garlaicīgu ikdienas rutīnu, Gavēņa laikā esam aicināti kopā ar Jēzu “kāpt augstā kalnā”, lai kopā ar Dieva svēto tautu gūtu īpašu askēzes pieredzi.

Lielā gavēņa askēze vienmēr ir žēlastības rosināta apņemšanās pārvarēt mūsu ticības trūkumu un pretestību, lai sekotu Jēzum krusta ceļā. Tāda pati, kāda bija vajadzīga Pēterim un citiem mācekļiem. Lai dziļāk iepazītu savu Mācītāju, lai pilnīgāk izprastu un pieņemtu dievišķās pestīšanas noslēpumu, kas īstenojas pilnīgā sevis dāvāšanā mīlestības dēļ, mums jāatbrīvojas no viduvējības un tukšībām

un jālauj, lai Viņš mūs vada savrup un augšup. Ir jādodas ceļā, kas ved augšup, kas prasa piepūli, pašizliedzību un koncentrēšanos, gluži tāpat kā kalnu pārgājiens. Šīs prasības ir svarīgas arī sinodālajā ceļā, ko mēs kā Baznīca esam apņēmušies veikt. Būtu labi pārdomāt šo saikni, kas pastāv starp gavēņa askēzi un sinodālo pieredzi.

Uz “rekolekcijām” Tabora kalnā Jēzus paņem sev līdzī trīs mācekļus, kuri ir izraudzīti kļūt par lieciniekiem īpašam notikumam. Viņš vēlas, lai šī žēlastības pieredze būtu nevis individuāla, bet kopīga, tāpat kā visa mūsu ticības dzīve. Jēzum taču sekojam kopā. Un kopā, kā svētceļojošā Baznīca, izdzīvojam liturģisko gadu, tostarp arī Lielo gavēni, ejot kopā ar tiem, kurus Kungs ir licis mums līdzās kā ceļabiedrus. Līdzīgi kā Jēzus un mācekļu uzkāpšanas gadījumā Tabora kalnā, varam teikt, ka arī mūsu gavēņa ceļojums ir “sinodāls”, jo to īstenojam kopā, mērojot vienu un to pašu ceļu kā viena Mācītāja sekotāji. Mēs arī zinām, ka Viņš pats ir Ceļš, un tādēļ gan liturģiskajā, gan sinodālajā ceļā Baznīca nedara neko citu, kā arvien dziļāk un pilnīgāk iegremdējas Kristus Pestītāja noslēpumā.

Tā mēs nonākam līdz kulminācijas brīdim. Evaņģēlijs stāsta, ka Jēzus “tika apskaidrots viņu priekšā. Un Viņa seja mirdzēja kā saule, bet Viņa drēbes kļuva baltas kā sniegs” (Mt 17, 2). Šī ir “virsotne”, ceļojuma mērķis. Noslēdzoties augšupceļam, stāvot kopā ar Jēzu augstajā kalnā, trim mācekļiem tiek dāvāta žēlastība redzēt Viņu visā godībā, mirdzošu pārdabiskā gaismā, kas nenāk no ārpuses, bet izstaro no paša Kunga. Šīs vīzijas dievišķais skaistums bija nesalīdzināmi lielāks nekā visas pūles, kuras mācekļiem bija jāiegulda, lai uzkāptu kalnā. Jebkurā sarežģītā kalnu pārgājienā, dodoties augšup, acis nedrīkst novērst no ceļa, bet ainava, kas paveras ceļa noslēgumā, ir tik brīnišķīga, ka pārsteidz un sniedz gandarījumu. Arī sinodālais process bieži vien šķiet grūts, un reizēm varam zaudēt drosmi. Taču beigās neapšaubāmi mūs sagaida kaut kas brīnišķīgs un pārsteidzošs, kas palīdzēs labāk izprast Dieva gribu un mūsu misiju, kalpojot Viņa Valstībai.

Mācekļu pieredze Tabora kalnā tiek vēl vairāk bagātināta, kad līdzās pārveidotajam Jēzum parādās Mozus un Elija, kas attiecīgi pārstāv Bauslību un Praviešus (sal. Mt 17, 3). Kristus novītate ir Vecās Derības un apsolījumu piepildījums; tā nav atdalāma no Dieva attiecību vēstures ar savu tautu un atklāj tās dziļo nozīmi. Tāpat arī sinodālais ceļš ir iesākņots Baznīcas tradīcijā un vienlaikus atvērts jaunajam. Tradīcija ir iedvesmas avots jaunu ceļu meklējumiem, izvairoties no tādiem savstarpēji pretējiem kārdinājumiem kā stagnācijas un improvizētas eksperimentēšanas.

Līdzīgi kā Lielā gavēņa askēzes ceļa, tā arī sinodālā ceļa mērķis ir gan personīgā, gan Baznīcas pārveidošanās. Abos gadījumos šīs pārveidošanās paraugs ir Jēzus, un tā notiek, pateicoties Viņa pashālā

noslēpuma žēlastībai.
Lai šī pārveidošanās
šogad īstenotos mūsos,
es vēlētos piedāvāt
divus “ceļus”, pa
kuriem iet, lai kopā ar
Jēzu dotos augšup un
kopā ar Viņu sasniegtu
mērķi.

Pirmais ceļš
attiecas uz pavēli, ko
Dievs Tēvs dod

mācekļiem Tabora kalnā, kad tie kontemplē pārveidoto Jēzu. Balss no mākoņa saka: “Klausiet Viņu!” (Mt 17, 5) Tātad pirmā norāde ir ļoti skaidra: klausiet Jēzu. Lielais gavēnis ir žēlastības laiks tādā mērā, kādā mēs klausāmies Viņā, kurš mūs uzrunā. Un kā Viņš mūs uzrunā? Vispirms Dieva Vārdā, ko Baznīca piedāvā liturģijā: neļausim tam nokrist tukšumā. Ja nevaram vienmēr piedalīties Misē, lasīsim Bībeles lasījumus ik dienas, tostarp internetā. Kungs mūs uzrunā ne tikai Svētajos Rakstos, bet arī mūsu brāļos un māsās, īpaši to cilvēku sejās un stāstos, kuriem ir vajadzīga palīdzība. Taču es gribētu minēt vēl kādu aspektu, kas ir ļoti svarīgs sinodālajā procesā: klausīšanās Kristū notiek arī, ieklausoties mūsu brāļos un māsās Baznīcā, šī savstarpējā ieklausīšanās dažos etapos ir galvenais mērķis, bet vienmēr ir būtiska sinodālās Baznīcas metodē un stilā.

Izdzirdot Tēva balsi, “mācekļi krita uz sava vaiga ļoti pārbijušies. Bet Jēzus pietuvojās, pieskārās tiem un sacīja: Celieties un nebīstieties! Acis pacēlušī, tie vairs nevienu citu neredzēja kā vienīgi Jēzu” (Mt 17, 6–8). Lūk, otrā norāde šim gavēnim: nevajag meklēt patvērumu reliģiozitātē, kas balstās uz ārkārtējiem notikumiem, iespaidīgiem pārdzīvojumiem, baidoties sastapties ar realitāti, ar tās ikdienas cīņām, grūtībām un pretrunām. Gaismā, ko Jēzus rāda mācekļiem, ir Lieldienu godības priekšnojauta, un uz to ir jātiecas, sekojot “vienīgi Viņam”. Gavēnis ir vērsts uz Lieldienām: “rekolekcijas” nav pašmērķis, bet tās mūs sagatavo izdzīvot ciešanas un krustu ar ticību, cerību un mīlestību, lai sasniegtu augšāmcelšanos. Pat sinodālais ceļš lai mūs nemaldina, ka esam jau nonākuši galā, kad Dievs mums dāvā žēlastību dažkārt pieredzēt spēcīgu kopību. Arī tur Kungs mums atkārto: “Celieties un nebīstieties!” Tad nu nokāpsim lejā, līdzenumā, un lai piedzīvotā žēlastība palīdz mums būt sinodalitātes veicinātājiem mūsu kopienu ikdienas dzīvē!

Dārgie brāļi un māsas, lai Svētais Gars šajā gavēnī vada mūs

augšupceļā kopā ar Jēzu, lai mēs piedzīvotu Viņa dievišķo spozmi un, stiprināti ticībā, turpinātu savu ceļojumu kopā ar Viņu, kas ir Viņa tautas godsun gaisma pagāniem.

Romā, Laterānā, pie Svētā Jāņa, 2023. gada 25. janvārī, svētā apustuļa Pāvila atgriešanās svētkos.

FRANCISKS

Tulkoja: m. Ginta Mākulēna, Ilze Heina;

Redigēja: m. Otīlija Kovaļevska

Rīgas arhidiecēzes sinodālās pieredzes sintēze

(turpinājums)

10. SEVIS VEIDOŠANA

Individuālajai formācijai kopīgajā ceļā ir liela nozīme – tā palīdz veidot kvalitatīvas attiecības, attīsta spēju uzticēties un auglīgi kalpot. Kā garīgās izaugsmes veidus Sinodālā ceļa dalībnieki uzrāda līdzdalību Svētajā Misē, lūgšanu grupas, svētceļojumus, rekolekcijas, kristīgus seminārus, evaņģelizācijas skolas, Dieva Vārda un KBK lasīšanu. Vēl kā būtiski sevis veidošanas, garīgās un emocionālās izaugsmes elementi nosauktas Bībeles stundas, Sakramenti, konferences, iekšējās dziedināšanas programmas, adorācija, klusā lūgšana, slavēšanas sapulces, evaņģelizācija un sludināšana, žēlsirdības darbi, tai skaitā rūpes par trūcīgajiem un ģimenēm. Tas parāda, ka kopumā Baznīcā ir daudz resursu un rīku garīgās dzīves izaugsmei un mācekļības ceļam, un tos visus ik pa laikam iekļaujot savas ticības veidošanā, Dievs veido cilvēku par personu, kādu Viņš vēlējies redzēt, atbrīvojot no traumām, ievainojumu, pārmantotu nelabvēlīgu izvēļu un izturēšanos sekām – tādējādi Dievs atjauno gribu, prātu, dziedina emocijas, psihi, lai cilvēks pieaugtu garā un patiesībā, mīlestībā un patiesās, mīlošās attiecībās ar Dievu Tēvu.

Vienlaikus sevis veidošana nav tikai izvēle starp Baznīcas piedāvātajām aktivitātēm garīgās dzīves izkopšanai, bet gan personīgu attiecību veidošana ar Dievu. Tas svarīgi priesteri kalpojumā un garīgajā izaugsme, jo, kā norāda kāds priesteris, priesteris, kas nelūdzas, “pārvēršas par ierēdni, par biznesmeni”. Tāpat arī laji norāda, ka svarīgi ir nevis vienkārši pildīt Baznīcas mācību vai baušļus, bet tas, lai tie būtu sirdī. “Jo vairāk lasa Svētos Rakstus, jo vairāk tie atklājas,” atzīst kāds SC dalībnieks, norādot uz meditācijas nozīmi, kas palīdz sasaistīt ticības patiesības ar personisko dzīvi.

Tiem, kuri ir ģimenēs, dievkalpojuma apmeklējums un laiks kontemplācijai pirms vai pēc tam daudzkārt ir centrālais individuālās lūgšanas laiks, bet par īpaši svarīgu aspektu ģimenes mīlestībai un svētībai, kā arī garīgās dzīves attīstībai kļūst tieši kopīga lūgšana – laulāto vai visas ģimenes starpā atbilstoši iespējām, piemēram, lūdzoties rožukroni vai daloties ar Dieva Vārdu, kopā klausoties, ko Svētais Gars saka un uzliekot rokas un aizlūdzot citam par citu. Tāpat kā garīgās dzīves elements tiek norādīta arī bērnu audzināšana un laika veltīšana atklātām “sirds sarunām” un kopīgām garīgajām aktivitātēm.

Daudziem garīgajā ceļā ir svarīgs arī garīgais vadītājs – kādi šo kalpojumu identificē ar priesteriem, bet citi raugās plašāk, par garīgo vadību uzskatot dažādu kopienu un kustību pārstāvjus, konsekrētās personas un dziļi ticīgus lajus. Turklāt, kā var novērot, kopā būšana caur garīgo līdzgaitniecību, sniedz prieku un gandarījumu arī pašiem garīgajiem pavadītājiem. Vienlaikus ir draudžu locekļi, kuriem šādas pieredzes nav un kuri tam neredz jēgu, jo “ja dzīvo kristīgu dzīvi, tad tas ir lieki”, vai arī to aizstāj vienkāršas sarunas par ticību.

Vairākkārt ir norādīts, ka garīgajā un personības izaugsmē liela loma ir lūgšanu grupai, kas ir kļuvusi kā ģimene, ar kuru var dalīties par visu, lūgt par visu un kopā saņemt arī atbildes un apsoliņumus, iedrošinājumu un mierinājumu no Dieva. Būšana daļai no kopienas, kustības vai lūgšanu grupas ļauj garīgo dzīvi izkopt ilgtermiņā, kopīgi pārvarot ticības krīzes un izaicinājumus, un piedzīvot izaugsmi attiecībās ar Dievu, rakstura un attiecību veidošanā un dziedināšanā.

SECINĀJUMI TURPMĀKAI IZAUGSMEI

Baznīcas aicinājums ir doties pirmo kristiešu – mācekļu – pēdās. Viņi saņēma Svētā Gara uguni savai ticīgo kopienai (sal. Apd 2), kur tiem viss bija kopīgs – slavēšana, lūgšana, savstarpēja sadarbība un palīdzība praktiskās dzīves jautājumos. Turklāt viņi veica tādus pašus darbus kā Jēzus un vēl lielākus, un pāri visam – sludināja lielāko no vēstīm – Kristu. To viņi varēja, jo viņu dzīve bija kopīgs ceļš ar atvērtību Svētajam Garam. Romas katoliskā Baznīca Latvijā ir aicināta meklēt, kā izdzīvot šo pirmo kristiešu ceļu jeb mācekļību garīgi un praktiski, lai paliktu Dieva klātbūtnē, savstarpējā piedošanā un mīlestībā, kas vieno.

Piederība, viesmīlība, atvērtība, vienam otra pieņemšana un pazišana

Lai veicinātu Baznīcu kā drošu un patīkamu vidi, kā arī attīstītu piederības izjūtu, īpaši nozīmīga ir viesmīlības kalpošana un ievadišana jeb iniciācija draudzē un kristīgajā dzīvē. Tāpēc ir būtiski veicināt atsaucību un laipnību – žestos, intonācijā un ieinteresētībā – draudzes locekļu vidū pret jebkuru, kurš izvēlēties apmeklēt Baznīcu. Draudzība un mīlestības pilna attieksme draudzes locekļu starpā būs labākā liecība jaunpienācējiem, kuriem būtu jāpiedzīvo sinodāla mainīšanās: veidot attiecības ne tikai ar Dievu, bet arī līdzbiedriem kopīgā ceļā. Būtu jānodrošina iespēja veselīgā veidā vērot un pamanīt, ja kādi draudzes locekļi vai kalpotāji nezināmu iemeslu dēļ vairs nav redzami dievnāmā. Intereses izrādīšana, piezvanot vai uzrakstot ziņu, var kļūt par svarīgu iedrošinājumu vai pamudinājumu. Vienlaikus ir svarīgi saglabāt cieņu un respektēt katra cilvēka brīvības telpu, kurā darbojas Dieva žēlastība.

Motivējot draudzes locekļus iesaistīties kopienās, kustībās vai lūgšanu grupās, tiek sekmēta garīgā izaugsme un spēja pārvarēt ticības un personiskās grūtības, smēlot spēku kopībā un gūstot atbalstu lūgšanā.

Draudzei būtu jābūt vietai, kur katrs tās loceklis var saņemt garīgo, emocionālo un kādās situācijās arī materiālo palīdzību. Svarīgi, ka tajā ir telpa – gan praktiski, gan emocionāli – arī tās mazākajiem locekļiem, bērniem, rūpējoties, lai ar attieksmi viņi tiek iedrošināti būt par daļu no Baznīcas, nevis no tās norobežoties. Bērni un jaunieši ir ne tikai Baznīcas nākotne, kas īstenos savu aicinājumu uz ģimeni, priesterību, konsekrēto kārtu un profesionālo dzīvi, bet arī tās tagadne. Viņus pieņemot un ļaujot brīvi darboties tagad, viņi, visdrīzāk, jutīsies piederīgi Baznīcai, no draudzes neaizies un dos lielu ieguldījumu nākotnē.

Kad cilvēki top uzklausi, netiek atraidīti, izsmieti vai apieti viņu atšķirību, nepilnību un dažādu ierosinājumu dēļ, viņi sāk justies piederīgi un vienoti pat, kad domā atšķirīgi un piedzīvo konfliktu attiecībās. Tas savukārt ietekmē viņu garīgo spēku, pārliecības un arī zināšanas, un tam ir daudz lielāks spēks iziet un darboties ārpus Baznīcas. Vienlaikus aprunāšanas, tiesāšanas, aizspriedumu pieredze var kļūt par aizmetni aizvainojumam un pat radikāliem lēmumiem, atsvešinoties no draudzes, konfesijas vai ticības kopīgā ceļa pieredzes.

Lai gan Baznīca ir kopība, kurā cilvēks var izkopt savas attiecības ar Dievu, garīgajā procesā liela nozīme ir arī citu cilvēku klātbūtnei, kas nav nodalāma no ticības dzīves. Arvien jāattīsta ne tikai prasme, bet arī vēlēšanās klausīties – vispirms Dieva balsī, un tad arī brāļa un māsas, kopīgā ceļa līdzbiedra priekos un bēdās, veiksmēs un neveiksmēs. Vienlīdz svarīga ir arī spēja dalīties, kuras nozīme jāveicina, atklājot to nevis kā apgrūtinājumu, bet kā ieguvumu visiem šajā procesā iesaistītajiem. Sarunāšanās un attiecību veidošana ir ceļš, kura vērtība no

jauna jāatklāj un ko iespējamu dara dziļā iekšēja dziedināšana.

Formācija, katehēze un līdzdarbība

Lai pārvarētu nezināšanu par sinodālo ceļu un veicinātu iesaistīšanos tajā, jāizvērs sistemātiska un visaptveroša formācija un katehēze par Baznīcu kā svētceļojošo Dieva Tautu un kopības jeb līdzdalības veidiem Baznīcā atbilstoši svētajiem Rakstiem, Vatikāna II koncila mācībai un katra individuālajam un sinodālajam aicinājumam. Ir svarīgi pastiprināt Dieva Vārda, liturģijas, sakramentu un harizmu izšķiršanas nozīmi kristiešu ikdienas pieredzē. Katoļticīgajiem ne tikai labāk jāzina par Baznīcu un tās kārtām, bet arī aizvien vairāk jāapzinās sevi kā Baznīcu ceļā, kas aizvien aicināta uz atjaunotni Dieva žēlastībā. Tāpat ir svarīgi akcentēt dzīvā maģistērija mācības nozīmi, palīdzot ticībā ar kritisku pieeju atbilstoši izvērtēt to informāciju, kas pieejama sociālos tīklos attiecībā uz Romas pāvestu, citām vietējām Baznīcām dažādos atšķirīgos sociāli kulturālos un vēsturiski reliģiskos apstākļos, kā arī ideoloģiskās manipulācijas un vienpusīgas uztveres draudus. Nozīmīgi ir attīstīt attiecības starp ticību un prātu, liturģiju un tautas dievbijības veidus, kā arī nostiprināt atbilstošas autoritātes vērtību.

Lai gan cilvēki ir izslāpuši pēc garīgām autoritātēm, kam ir dziļas un personiskas attiecības ar Dievu un kas spēj sniegt iedrošinājumu, vienlaikus Baznīcas vidi Latvijā joprojām lielā mērā raksturo klerikālisms. Svarīgi veicināt savstarpēju uzticēšanos, dalīšanos, deleģēšanu, iedrošinājumu starp priesteriem un lajiem, turpinot skaidrot katra Baznīcas locekļa līdzdarbības nozīmi.

Elements, kam ir būtiska loma līdzdarbības veicināšanā, ir draudzes padome, kas veicina caurspīdīgumu lēmumu pieņemšanā un ļauj katram iesaistītajam sniegt pienesumu ar Dieva dotajām dāvanām. Jāsaglabā atvērta attieksme, apzinoties, ka Dievs savu gribu var atklāt ne tikai caur

draudzes “kodolu” vai tās aktīvākajām personām, bet caur katru. Vienlaikus tas atgādina izšķiršanas dāvanas izkopšanas un garīgās formācijas nozīmi, kur liela loma ir ne tikai sarunai un diskusijai, bet arī kopīgai lūgšana.

<https://katolis.lv/2022/09/rigas-arhidiecezes-sinodalas-pieredzes-sinteze/>
(nobeigums sekos)

JAUNIEŠU SLAVĒŠANAS VAKARI

Kopš 30. oktobra mūsu draudzē ir notikuši četri Slavēšanas vakari jauniešiem. Slavēšana notiek katra mēneša pēdējā svētdienā pēc vakara Svētās Mises 18:00. Pielūgsmes laikā visi ir aicināti pievienoties ar saviem mūzikas instrumentiem, balsīm un vēlamajām dziesmām. Mēģinām iekļaut repertuārā visas interesentu vēlamās dziesmas, kā arī to vārdi tiek projicēti blakus altārim, lai slavēšanā varētu iesaistīties visi, kas ir atnākuši. Pēc slavēšanas visus atnākušos baznīcas aizmugurē sagaida agape, dažādi gardumi, maizītes un silta tēja. Uz šo pasākumu ir aicināti visi, kas jūtas sirdī jauni, ģimenes ar bērniem un jaunieši!

Dažas pasākumu apmeklētāju atziņas:

“Šajā pasākumā man patīk, ka var pilnībā atdoties Dievam un slavēt! Mani iepriecina muzikanti, kuri diezgan skaļi spēlē, kas ir vienreizēji! Ieteiktu nākt vairāk cilvēkiem, lai būtu vēl skanīgāk.”

“Man ļoti patīk slavēt Dievu, caur to jūtu reālu Dieva mīlestību un klātbūtni. Ieteiktu visiem jauniešiem un ģimenēm arī no citām draudzēm.”

Tiekamies jau nākamajos slavēšanas vakaros:

26. februārī, 26. martā un 30. aprīlī - plkst.19:00.

Megija

Liturģiskais kalendārs

20.marts, pirmdiena – Sv. Jāzepa, Vissvētākās Jaunavas Marijas Līgavaiņa, lielie svētki. Šie ir obligāti svinamie Baznīcas svētki. Svētās Mises: **8:00, 11:00 un 18:00.**

25.marts, sestdiena – Kunga pasludināšanas svētki. Svētās Mises: **8:00, 11:00 un 17:00.**

2.aprīlis, svētdiena – Palmu jeb Kunga Ciešanu svētdiena. Katras sv. Mises laikā palmu vai pūpolu zaru pasvētīšana. Svētās Mises: 8:00 (PL), 9:00, 11:00, 13:00 (KR) un 18:00 (bērniem, jauniešiem un ģimenēm).

Lielā Gavēņa laikā:

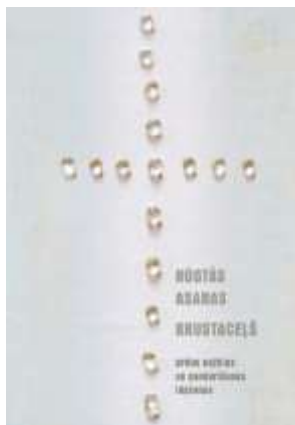
Rūgtās asaras:

svētdienās 10:00

Krustaceļš:

piektdienās - pēc vakara

sv. Mises plkst. 18:30.

INFORMĀCIJA PAR DRAUDZI

Baznīca atvērta:

Darbdienās:

7.00 – 9.00 un 17.00 – 18.45

sestdienās:

7.00 – 9.00 un 16.00 – 18.00

svētdienās:

8.00 – 14.00 un 17.00 – 19.00

obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās (darbdienās):

7.00 – 12.30 un 17.00 – 19.00

Svētās Mises:

No pirmdienas līdz piektdienai:

8:00 LV

18:00 LV

Sestdienās:

8:00 LV

17:00 LV

Svētdienās:

9:00 LV

11:00 (Summa) LV

13:00 KR

18:00 LV (ar ģimenēm)

Obligāti svinamajos Baznīcas svētkos:

8:00 LV

11:00 (Summa) LV

18:00 LV (sestdienās 17:00)

Vissvētākā Sakramenta adorācija:

Svētdienās:

pēc Sv. Misēm plkst. 9.00; 11.00

Katra mēneša pirmajā piektdienā:

pēc Sv. Mises no 9.00 līdz 10.00

Draudzes kontaktinformācija:

Adrese:

Liepājas iela 38, Rīga, LV-1002,

tālr.: **6 761 36 30; mob.: 2 707 46 76**

e-pasts: draudzes_kanceleja@inbox.lv

Draudzes mājas lapa:

www.albertadraudze.lv

Draudzes kancelejas darba laiks:

no pirmdienas līdz trešdienai no plkst.

9:00 līdz 13:00

ceturtdienās un piektdienās no plkst.

13:00 līdz 17:00

Svētdienās, valsts un obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās: slēgta.

Prāvests:

Krišjānis Dambergs OFMCap

tālr.: **2 677 56 79**

e-pasts: br.krisjanis@gmail.com

Vikārs:

Jānis Savickis OFMCap

tālr.: **2 001 12 75**

e-pasts: br.janis@gmail.com

Atbildīgais par izdevumu: t. Krišjānis

Teksta salicēja: Marika Lotāņuka

Teksta korektore: Rūta Vinķele

Izdevums ir par ziedojumiem!

**ZIEDOJOT PAR DRAUDZES AVĪZĪTI, JŪS ATBALSTĪSIET ALFA
KURSUS PIEAUGUŠAJIEM UN JAUNIEŠIEM !**